

Mihail Manoilescu

S-a născut pe 9 decembrie 1891 în Tecuci și a decedat pe 30 decembrie 1950 la închisoarea Sighet. El a fost publicist, inginer, economist, teoretician în domeniul economic și om politic.

Fiul unui institutor din Tecuci, autor de manuale școlare. Absolvă liceul la Iași, apoi Școala Națională de Poduri și Șosele din București, ca șef de promoție (1915).

Lucrează până la sfârșitul războiului de întregire ca inginer la Direcția Munițiilor din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice. Subdirector (1919) și director (1920) al resortului Refacerii Industriale din Ministerul Industriei și Comerțului; director general al Industriei din același minister (1921). Membru al Partidului Poporului, pe listele căruia este ales deputat (1926). Subsecretar de Stat la Ministerul Finanțelor (30 martie 1926-4 iunie 1927) în ultimul guvern Averescu.

După moartea regelui Ferdinand este unul dintre cei mai activi susținători ai restaurării dreptului de succesiune la tron pentru principele Carol. Devine protejatul acestuia pentru scurt timp, primind funcții importante: ministru al Industriei și Comerțului (10 octombrie 1930-17 aprilie 1931; 18 aprilie-14 iulie 1931) și guvernator al BNR (14 iulie 1931-12 mai 1932).

În 1932 intră în dizgrația camarilei regale. Se dedică activității științifice, profesionale și sociale: profesor de economie la Institutul Politehnic din București (1931), președinte al Asociației Generale a Inginerilor din România și fondator (1932) al revistei "Lumea Nouă", în care își expune teoria corporatistă. Înființează și conduce partidul Liga Națională Corporatistă (noiembrie 1933-30 martie 1938).

Se numără printre oamenii politici care susțin instaurarea regimului autoritar carlist (30 martie 1938). Face parte din conducerea superioară a FRN, partid aflat sub tutela regelui. Fiind cunoscut ca simpatizant al puterilor Axei și în special al liderului italian Benito Mussolini, este cooptat ca ministru al Afacerilor Străine (4 iul-14 septembrie 1940) în guvernul Gigurtu, în speranța obținerii unor condiții mai bune pentru România în contextul sprijinirii pretențiilor revizioniste maghiare de către Germania și Italia. Reprezentant al statului român la arbitrajul de la Viena (30 august 1940), trăiește cu intensitate drama ruperii Nord-Vestului Transilvaniei de România fără a se putea opune cumva (avea mandatul de a accepta arbitrajul).

După 23 august 1944 este arestat pe 12 octombrie 1944 deoarece "semnase cedarea Transilvaniei de Nord"; eliberat în decembrie 1945, este rearestat la 19 decembrie 1948, fiind înțemnițat la Jilava, Ocnele Mari și Sighet, fără a fi judecat. Moare la Sighet, după o îndelungată suferință fizică și psihică. La un an după deces este condamnat pentru "activitate de presă în favoarea Germaniei naziste" la 15 ani temniță grea și 10 ani degradare civică, cu confiscarea totală a averii.

Reprezentant de seamă al neoliberalismului, ideile sale au fost cunoscute și dezbătute pe plan internațional, apoi preluate și aplicate în politica economică a unor state din America Latină (în special în Brazilia) în anii '30 și '40 ai secolului XX și în perioada postbelică. Preocupat de decalajele existente între productivitatea din agricultură și cea din industrie și, prin extensie, de natura schimburilor comerciale între țările industrializate și cele agrare, susține soluția introducerii unor taxe vamale protecționiste care să apere economiile bazate mai mult pe agricultură de concurența produselor străine.

Își împletește ideile economice cu cele politice, susținând primatul interesului de stat în fața interesului individual și alegerea parlamentarilor pe grupe de profesii (corporații). La Congresul Internațional al Științelor Economice de la Paris (1937), a propus unificarea terminologiei economice și elaborarea unui dicționar internațional al noțiunilor de specialitate, propunere acceptată.

Este economistul român cu cea mai mare notorietate în străinătate. Autor al lucrărilor: Importanța și perspectivele industriei (1921), Țărănism și democrație (1922), La theorie du protectionnisme et de l'echange internațional (Paris, 1929), La Regime preferențial (1930), Era nouă (1931), Lupta ortodoxiei împotriva materialismului (1933), Filosofia și doctrina corporatistă (1934), Românismul și dreptul său (1935), Autarhia spirituală și economică a Europei de Răsărit (1936), Partidul unic. Instituția politică a regimurilor noi (1940), Dictatul de la Viena. Memorii, iulie-august 1940 (1991), Memorii, 1904-1936 (1993).